

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • leden - březen 2021 • cena 20 Kč

Konfirmační čtyřlístek: poznajcie tegorocznych konfirmandów

Když se řekne čtyřlístek, může se nám vybavít buď rostlina zvaná šťavel, která je již odedávna spojena se symbolem štěstí, nebo jeden z nejznámějších a nejoblíbenějších českých vycházejících komiksů *Čtyřlístek*, u něhož se na chvíli zastavíme. Seriál má čtyři hlavní hrdiny, žijící ve společném domku ve fiktivní obci Třeskoprsky. Jsou jimi: kocour Myšpulín, prasátko Bobík, psí fenka Fifinka a zajíc Pinda. Komiksový čtyřlístek 3 + 1 bychom mohli přirovnat k letošním konfirmandům 2020/2021, kteří tvoří tzv. konfirmační čtyřlístek 3 + 1 složený ze tří chlapců a jedné dívky. Více nám o nich prozradí jeden z konfirmandů.

Tym rokiem jest bardzo nietypowo. Tylko czterech konfirmandów i przez przypadek wszyscy uczęszczamy do siódmej klasy polskiej podstawówki w Błędowicach. Cała nasza paczka – w składzie: Michaela Kristen, Adam Kołorz, Andrzej Kołorz i Tobiasz Klimsza – zna się już od przedszkola. Jesteśmy bardzo zadowoleni z nauk konfirmacyjnych. Pierwszym rokiem prowadzi nauki konfirmacyjne w Błędowicach pani pastor Renata Firlová. Pani pastor jest bardzo przyjemna i miła. Na początku lekcje konfirmacyjne odbywały się co piątek, ale z powodu pandemii spotkania przesunęły się na internet. Czasami, jak tylko było możliwe, spotkaliśmy się osobiście z panią pastorem, by wyjaśnić niektóre niezrozumiałe rzeczy. Tematy, które obecnie uczymy się, są bardzo ciekawe i interesujące. Jak na przykład stworzenie świata, o Dawidowi, o wigilii, o Świątach Wielkanocnych, oraz inne fragmenty z Biblii. Szkoda, że nie możemy spotykać się osobiście i razem dyskutować. Wszyscy się bardzo cieszymy na akt konfirmacji i mam nadzieję, że nie będzie ona online.

– Tobiasz Klimsza

Rozhovor s administrátorkou Renátou Firlovou

Paní farářka Renáta Firlová žije na Slezsku více než čtvrt století. Několik let jsme v 90. letech obývaly stejné prostory v přílehlé farní budově, dokonce jsme společně zpívaly v pěveckém sboru Laudate, tehdy pod taktovkou manželů Kupcových. Naše cesty se na dlouhých 20 let rozešly, aby se zase mohly spojit v bludovickém sboru, v němž farářka Renáta Firlová pracuje od 1. září 2020 jako jeho administrátorka.

Co Vás před mnoha lety vedlo k tomu, abyste opustila svůj domov a odstěhovala se do cizí země, s cizím jazykem, do jiného církevního sboru, daleko od rodiny? Jedinou příčinou mého odchodu ze Slovenska byl můj manžel. Hned od začátku našeho vztahu mi řekl, že Slezsko je místem, kde chce být, sloužit i zůstat. Jiné místo pro něj tehdy nepřipadalo v úvahu. Mně to tehdy bylo vcelku úplně jedno, kde budu. Hlavně, že budeme spolu. Konec konců jsme v té době žili v jedné republice. Byla jsem připravená na to, že jako farářka půjdu do sboru a nemusí to být v blízkosti mé rodiny. Musím přiznat,

že mnohé věci jsem tehdy nedomyslela: vzdálenost od rodičů, sourozenců (v té době v mých začátcích ještě nebyl mobil ani internet), pojednou jsem se ocitla uprostřed lidí s jinou kulturou a mentalitou. Dnes jsem za toto rozhodnutí ráda. I když pořád v mém srdci zůstává stesk a touha po Slovensku.

Kde jste po vysokoškolských studiích začala pracovat, ve kterém sboru bylo hlavní pole Vaší působnosti a jaké cíle jste si v něm splnila, pokud to tak můžeme označit?

Jako vikářka jsem začínala v Karviné pod „otcovskou rukou“ pastora Jana Cieślara. Na tento sbor velmi ráda vzpomínám. Byli jsme tam jako jedna velká rodina.

Byl to můj první sbor a první profesní události si člověk dobře pamatuje. Pak jsem jen „krátký okamžik“ působila v Bludovicích a po mateřské dovolené jsem nastoupila jako farářka do diakonie. Když ale manžel zůstal po odchodu pastora Jaroslava Kality do důchodu ve sboru v Komorní Lhotce sám, využila jsem možnost působit společně s ním v jednom sboru. Mým cílem bylo a je sloužit lidem, kteří o to budou stát. Prožívat s nimi jejich zápas a povzbuzovat

je ve víře v Hospodina. Myslím, že tento cíl jsem si s Boží pomocí splnila. Od mnoha lidí jsem dostávala zpětnou vazbu, která byla pro mě velkým povzbuzením. Sbor v Komorní Lhotce zůstane napořád v mém srdci. Prožila jsem v něm dobré i zlé, těžké i radostné, prostě všechno, co k životu patří. Když jsem se loučila na bohoslužbách ve Smilovicích, zeptal se mě kurátor, jaké bych měla přání. Odpověděla jsem, že bych si moc přála, aby se za mě pořád modlili. Věřím, že mě jejich modlitby budou dál, v jiném sboru, provázet.

V současné době jste ve SCEAV jedinou farářkou ženou. Má tato okolnost pro Vás nějaké výhody – nevýhody?

I když se o tom nahlas moc nemluví, musím říct, že být farářkou v této církvi není výhodou. Setkala jsem se s lidmi, kteří mě nepřijali jen proto, že jsem žena. Mnohdy mě to bolelo, zvlášť když jsme spolupracovali mnoho let. Více však bylo těch, kteří mě jako farářku přijali a byli za mou službu rádi. Taky chci říct, že jsme dvě ženy farářky. Ta druhá působí ve Slezské diakonii a pochází rovněž ze Slovenska. Nejen kvůli tomu, že jsme „jen“ dvě, jsem v ní našla velmi dobrou kamarádku, přítelkyni a kolegyni. Být ženou je i výhoda. To je jasná věc. Mnohé věci vnímáme víc empaticky, citově a bývají přece situace, kdy je to prospěšné. A bez mužského světa by nám naše ženské výhody byly k ničemu. Jsem tedy vděčná za všechny bratry v Kristu.

Rok 2020 byl bezesporu výjimečný pro několik pastorů naší církve, neboť došlo k zásadním přesunům ve sborech. I Vy jste se rozhodla změnit dlouholeté působišť. S jakými plány a předsevzetími jste přišla do bludovického sboru, čemu byste se chtěla v rámci sboru nejvíce věnovat?

Musím přiznat, že jsem příchod do bludovického sboru neplánovala. Podle mě se více hodím na vesnici než do města. Ale Boží plány jsou vždy jiné než ty naše. Když se mě můj předchůdce jednou zeptal, zda bych nastoupila do Bludovic, odpověděla jsem: ne. Vše se ale časem změnilo. Zásadní byl jeden telefonát s mým kolegou Romanem Raszkou. Během našeho rozhovoru jsem začala vidět věci jinak. Utvrzení přišlo po rozhovorech

s bývalým pastorem, kurátorem i vicekurátorkou. Jít do Bludovic jsem přijala s přesvědčením, že „tato věc je od Hospodina“. S jakým předsevzetím přicházím? Možná se stejným jako na jiná místa: sloužit Bohu i lidem. Povzbuzovat je a motivovat pro službu a život s Bohem. Na jednom setkání presbyterstva řekl Dominik Volný, že by si přál, aby se tento sbor stal pro mnohé domovem. Myslím, že vystihl přesně to, po čem toužím: aby tento sbor byl domovem pro mnohé, kam se člověk rád vrací, kde cítí přijetí, povzbuzení, kde může být sám sebou a kde roste a zraje, především do hloubky. Modlím se za to, aby i moje služba přinesla lidem požehnání a Bohu chválu.

Jak se Vaše rodina smířila s tím, že se Váš manžel a dlouholetý pastor sboru v Komorní Lhotce stal vojenským kaplanem? Co tato životní změna způsobila ve Vašem rodinném životě?

Po více než 20 letech působení v Komorní Lhotce jsme přemýšleli o změně. Vnímám to jako nutnost, aby se farář po nějakém čase posunul dál, na jiné místo. Je to dobré jak pro něho samotného, tak i pro sbor. To, co jsme s manželem věděli, bylo, že nechceme jít každý do jiného sboru. Hledali jsme různé varianty. Stát se vojenským kaplanem nebyla pro manžela nová myšlenka. Jen se opakovaně, vždy po několika letech vracela. Myslím, že je to dobrá změna pro naši rodinu. Změny přicházejí do našeho života v různých podobách a je to dobré. V těch nejistotách, které s sebou přinášejí, se dokážeme víc upnout na Boha a spoléhat na jeho vedení. Manžel má obdarování k tomu oslovit lidi i mimo církve a jako vojenský kaplan má k tomu mnoho příležitostí. Od Pána Boha jsme dostali ujištění i skrze to, že úspěšně prošel všemi testy: fyzickými i zdravotními. Fandím mu, modlím se za něho a podporuji ho v této jeho nové roli

a službě. Tato situace ovlivnila naši rodinu pozitivně. Nějak víc naplno využíváme společný čas, více si vážíme toho, že jsme spolu jako manželé, ale i jako rodina.

Jaké je tvé jméno? (Lukášovo evangelium 8,26-39)

Přemýšlím, zda tato otázka byla pro muže z našeho příběhu těžká? Zvláště, když si uvědomím, že v okamžiku, kdy zazněla, byl zmíněný muž nahý, přežíval někde mezi hroby, navíc pod těžkým tlakem, v zajetí blíže nespecifikovaného mentálního chaosu. *Jaké je tvé jméno?* – ptá se ho Ježíš. Myslíte, že si ten člověk své jméno ještě pamatoval? Je zřejmé, že se ho na to, jak se jmenuje, už velmi dlouho nikdo nezeptal.

Jméno je víc než nějaké označení nebo nálepka. Se svým jménem se ztotožňujeme. V jistém smyslu jsme těmi, kým nás nazývají. Někdo moudrý jednou řekl: *Kdybych se jmenoval jinak, byl bych jiný.* Naše jména nás definují. Připomínají nám, kým jsme. Jaké je moje jméno právě teď? Jak nás ovlivňuje situace, v níž se právě nacházíme, kovidová doba, v níž žijeme? Jaké emoce se nás snaží ovládnout při sledování zpravodajství o politických rozhodnutích, přijatých opatřeních nebo při četbě komentářů na sociálních sítích? Mohl by ses jmenovat pan *Silný* nebo pan *Připravený*? Nebo by tě lépe vystihovalo jméno paní *Vystrašená* či paní *Opatrná*? A možná se tvé jméno mění v průběhu týdne, nebo dokonce dne, klidně i každou hodinu v závislosti na tom, s kým si právě hovoříš a jakými „novinkami“ tě on či ona „nakrmí“. Přemýšlím, jaká jména nám vnutila současná situace, případně, jak vzdorujeme tomu, abychom

nebyli proti své vůli nazváni panem *Rezignovaným*, slečnou *Otrávenou* nebo paní *Ustěžovanou*?

Jaké je tvé jméno? – ptá se Ježíš muže z našeho příběhu? *Co právě teď nejpravdivěji vypovídá o tvém životě? Co jej určuje?* *Legie*, zněla jeho odpověď. Nepochybuji o tom, že se mu to slovo nevyslovovalo snadno. Protože tak se ve skutečnosti nejmenoval. *Legie*. Jméno, které mu bylo vnuceno, připomíná římskou vojenskou jednotku. Ale proč byl nazván právě takto? Jméno zřejmě naznačovalo, jak obrovská a početná síla jej opanovala. *Legie*, to byl název jeho nemoci. *Legie*, to bylo označení toho všeho, co mu bránilo být tím, kým chtěl být doopravdy. *Legie* se nazývaly síly, které pronásledovaly jeho sny, které ho činily ne-mocným, které překazily všechno, včetně jeho vztahů. Tím, že na Ježíšovu otázku, která se vztahovala k jeho jménu, muž odpověděl tak, jak odpověděl, chtěl říci: *Já už nemám své jméno. Stal jsem se schránkou toho, co mě zotročuje.*

Farářská profese je velmi vyčerpávající, jak trávíte svůj volný čas, čím se v životě tzv. „nabíjíte“?
Díky Bohu za takový „nabíjecí“ čas. Člověk se v něm občerství a nabere novou sílu. Ráda chodím na hory. Líbí se mi slovenské hory: Nízke Tatry i Roháče. Ale i Beskydy jsou nádherné! Když je hezky, vyrazíme na Godulu nebo na Javorový. Ráda jezdím na kole nebo pracuji na zahradě, ráda se podívám na dobrý film (inspirovaný skutečnou událostí nebo historický), přečtu si dobrou knížku. Odpočinu si i s přáteli u dobrého jídla nebo u deskových her. Je řada možností a způsobů, ve kterých nacházím odpočinek a posílení a jsem za ně vděčná.

- Děkuji za rozhovor, Pavlína Volná

Jaké je tvé jméno? Co nejpřesněji vystihuje tvůj život? Co jej určuje? Mé jméno je Konzument, Workoholik, Neurotik, Alibista, Zbabělec, Závislý, Nezaměstnaný, Bezdomovec. Všechny tyto cizí síly, cizí tlaky, které nemáme pod kontrolou, určují, kým jsme. Staly se naším jménem natolik, že jsme pomalu ztratili povědomí o tom, že by to mohlo být jinak.

Vraťme se zpět do našeho příběhu. Všimněme si nyní toho, jak byl vnímán svým okolím. Lidé z města vnímali toho *Divného* muže už tak dlouho, že si ani nedokázali vzpomenout, jak se jmenoval, jaký byl předtím a kdy to bylo. Vraťme se zpět do našeho příběhu. Všimněme si nyní toho, jak byl vnímán svým okolím. Lidé z města vnímali toho *Divného* muže už tak dlouho, že si ani nedokázali vzpomenout, jak se jmenoval, jaký byl předtím a kdy to bylo.

s ním všechno začalo. Ale to, co věděli velmi dobře, byl fakt, že je nutné chránit jej před sebou samým, ale hlavně chránit před ním sebe a své děti. Pokaždé, když se dozvěděli, že utekl, musela se za ním vypravit skupina silných mužů, která jej zavedla zpět k hrobům. Tam ho zase svázali řetězy a dali do okovů. Byl to krizový scénář, který se opakoval často, a tím bylo dosaženo toho, že byl vždy proveden rychle a bezchybně. Ačkoli se nejednalo o vyřešení problému, všichni si na výskyt nebezpečného, ale přeci jen do jisté míry izolovaného a zpacifikovaného *Potížisty* zvykli. Když byl spoután v okovech za městem, skoro zapoměli, že někdo takový vůbec existuje. A trpí.

A do této rádobly vybalancované situace přichází Ježíš. Posledý člověk se evidentně opět utrhl z řetězu a namířil si to přímo k Ježíšovi, padl před ním na zem a křičel: „Co je ti po mně, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Žádám tě, abys mne netrápil.“ *Jaké je tvé jméno?* – zeptal se ho Ježíš, hledíce mu do tváře. Jak již dříve zaznělo, pro toho člověka to musela být těžká otázka. Pravděpodobně už uplynulo mnoho let od okamžiku, kdy se mu někdo podíval do tváře a zeptal se ho, jak se jmenuje. Ano, lidé mluvili o něm, ale jen málokdo mluvil s ním. A už vůbec nikdo se nezajímal o jeho jméno, protože ptát se na něčí jméno přeci znamená nějakým způsobem vstupovat do vztahu. A na to neměl nikdo čas ani chuť. Tedy, kromě Ježíše. Ježíš se ho zeptal: *Jaké je tvé jméno?* Odpověděl: „Legie,“ protože do něho vešlo mnoho zlých duchů. Evangelista Lukáš nezachytil, jaká byla Ježíšova reakce na toto jeho sdělení. Ale zato nám popsal, co se dělo poté. Ježíš poslal všechny zlé duchy do stáda vepřů. To stádo se rozběhlo po příkrém srázu do jezera a utopilo se. Od okamžiku, kdy jej démoni opustili, byl ten člověk osvobozen od všech sil, které jej dříve zotročovaly. Byl zachráněný, uzdravený, celostný.

To, co nás v tomto vyprávění překvapuje, je reakce lidí, kteří znali toho muže jako podivného, nebezpečného, ano – démonického. Nyní se s ním setkávají a on se chová normálně. Jejich reakce? Strach. Zvláštní, nemyslíte? Obávaný muž je konečně zdravý, může se vrátit mezi ostatní, jeho přítomnost již nikoho nebude pobuřovat ani děsit, a přesto se místo nadšení a radosti setkáváme se strachem. Z čeho? Z ušlého zisku z chovu vepřů? Neměli ti lidé z města náhodou větší obavu z Ježíše, který disponuje mocí nad zjevnou démonickou posedlostí? Nezpochybnilo jeho zdravení celé jejich rádobly „řešení“, včetně krizového scénáře, rychlé akce v případě jeho útěku a po jeho umístění do izolace hry na „mrtvého brouka“?

Od chvíle, co se Ježíš v jejich městě objevil, měl odvahu vidět v tomto člověku – vnitřně rozervaném, rozpolceném, zoufalém – bytost stvořenou k Božímu obrazu, ovšem mnohem konkrétněji také svého bratra a přítele. Ježíš svěřuje tomuto člověku nový úkol, poslání, se kterým se pojí také změna jeho jména. Ten, který byl dříve znám jako *Legie*, bude nyní Božím dítětem, svědkem světla, hlasatelem evangelia, Ježíšovým učedníkem.

Žijeme ve složité době. Kolem nás je nespočet sil a mocností, které nám chtějí vnutit jména, jako například *Strach*, *Nedůvěra*, *Cynismus*. Jména jako *Podezření* a *Budu se starat jen o sebe* a *Přežijí nejsilnější*.

Legie nebylo pravé jméno muže z našeho příběhu. Ani dříve vzpomenutá označení nejsou naše pravá jména. Neměla by nás určovat. V současné době máme neuvěřitelnou příležitost narušit vzorce chaosu, strachu a znechucení a ztělesňovat jména, která nám Bůh dal. Patří k nim například: *Odvaha*, *Soucit*, *Starostlivost* či *Přítel*.

Svoboda, kterou nacházíme v našich opravdových jménech, nám pomáhá být církví nejen pro sebe navzájem, ale pro celou společnost. Naše jména jsou *Učedník*, *Milující bližního*, *Bez strachu*, *Milovaný*. A nic na světě to nedokáže změnit. *Jaké je tvé jméno?* – ptá se nás Ježíš. Navždy Tvůj, odpovídáme. Kéž by tomu tak skutečně bylo!

– Vladislav Volný, pastor

Zpěv v kovidové době

Již mnohokrát jsme si v posledních týdnech a měsících vyslechli od našich známých či sborovníků, že žijeme v nelehké době, které nedokážeme jen tak čelit s klidem a nadhledem. Všichni ztrácíme trpělivost se situací, v níž žijeme již téměř rok. V poslední době je tolik věcí, které nás omezují, jež jsou nám dokonce zakazovány. Ano, slovo zákaz v nás může vyvolat nepříjemný pocit, vlnu nevole, že skutečně něco nemůžeme. Některé zákazy jsou samozřejmě velmi potřebné a nic proti nim nenamítáme; nekuřáci s radostí přijali zprávu o tom, že je v restauraci nikdo nebude obtěžovat nepříjemným zápachem. Dopravní zákazy mnohé řidiče upozorní na to, že může dojít ke srážce s jiným vozidlem, pokud zákaz porušíme. Také značka s nápisem zákaz koupání je u vody umístěna kvůli bezpečnosti plavců a při jeho porušení může dojít ke zranění, či dokonce utonutí. Nad jinými zákazy nám však poslední dobou vstávají hrůzy vlasy na hlavě. Jedním z těchto zákazů je zákaz zpěvu. Vzpomeňme si na známou pohádku *Pyšná princezna*, v níž si v jedné scéně švec odskočí „na písničku“ do země krále Miroslava, neboť v jeho zemi je zakázáno zpívat. Ano, i v naší zemi je zakázáno zpívat, a to již řadu měsíců: ve škole se nezpívalo v hodinách hudební výchovy, při bohoslužbách nepoužíváme kancionály, a pokud ano, pak si danou píseň vyslechneme od faráře nebo sólového zpěváka. I my členky pěveckého sboru Laudate prožíváme období, kdy nenacvičujeme písně, neboť je zakázáno zpívat. Přesto občas společně nějakou píseň sdílíme nebo si jí popřejeme k narozeninám. Několika členek Laudate jsme se zeptali, jak žijí v kovidové době a čím si nahradily čas tradičně věnovaný pěveckým zkouškám:

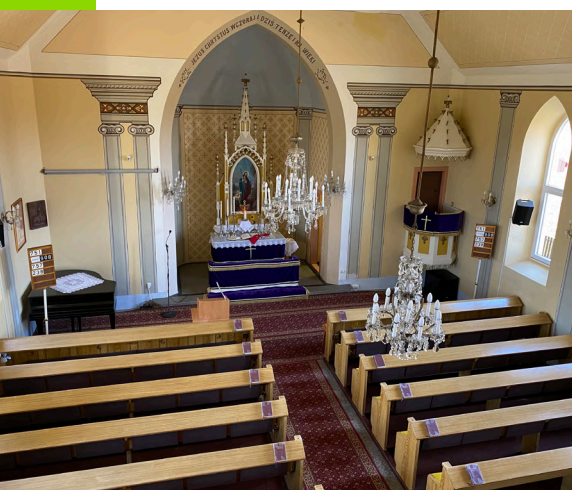

Karin Siuda: Od Nowego roku 2021 jesteśmy podzieleni na dwie grupy i chodzimy do pracy co drugi dzień, żeby się nie spotykać i nie zarazić jeden drugiego, tym samym na pracę w domu i gotowanie mam więcej czasu. Mam trzech mężczyzn, więc wciąż coś gotuję i wypiekam. Próbuje piec takich ciast, które są czasochłonne. Na święta upiekłam sztolę bożonarodzeniową, w lutym parę razy smażyłam pączki z marmoladą, próbowałam upiec tzw. „czeskie buchty.“ Ponieważ niedawno było słonecznie, uprawiałam glebę w szklarni i zasiałam pierwsze jarzyny. Lubię pracę w ogródku, o ile pogoda będzie dopisywać będę z niego korzystać. Teraz kompensuję to sobie spacerami.

Halina Hekera: W trudnym okresie pandemii, kiedy pracuję z domu i nie można brać udziału w różnych spotkaniach, spędziłam więcej czasu na pracach domowych. Wiele czasu jednak zajęło mi poprawianie prac uczniów. Jednak co najbardziej mnie cieszy to fakt, że mogliśmy często wychodzić na wycieczki w góry. Nawet 2 i 3 razy w tygodniu. Śniegu napadało tyle, że po kilku latach mogliśmy jeździć na biegówkach koło Łucyny. A jeśli chodzi dokładniej o środowce popołudnia, to najczęściej wychodziłam z psem na przechadzki po Błędowicach, Datyniach, Szonowie lub kiedy to było możliwe byłam na biegówkach. Również wychodziliśmy na wieczorne wycieczki w góry z czołwkami i wracaliśmy nocą. Kilka razy również wyjechaliśmy z Tatą w Beskidy na zimową przechadzkę na świeżym powietrzu.

tuácia zdala byť lepšia a my sme sa stretli. Začali sme spievať, každá na inom konci miestnosti či kostola v bezpečných rozstupoch. Tá energia, ktorá sálala z nášho spoločného spevu bola neuveriteľná. Vtedy som si uvedomila, že tie strety sú niečím, za čo som v mojom živote veľmi vďačná. Chvilke bez Laudate boli iné: naplnilo ich viac práce, učenia, starostí, obáv o zdravie, o svojich blízkých., Chýbal mi prirodzený kontakt, úplne obyčajné rozhovory o úplne obyčajných veciach. Ako rodina sme často chodievali do kostolíka v Stonave, kde sa ľudia taktiež stretávajú ako aj v Bludoviciach. Je neuveriteľným povzbudením, keď aj v tomto čase spoznávam nových ľudí, ktorí sú vďační za nedeľné Služby Božie. Rada pozorujem, aká radosť z nich vyžaruje, keď sa vidia. Verím, že čoskoro aj tie naše strety budú zase príjemné a naplnené radosťou zo spevu.

Slavomíra Klimszová: Keď sa zamyslím nad mojim životom v posledných 21 rokoch, uvedomím si, že jedinou aktivitou, ktorá je pre mňa absolútne nemennou, sú práve skúšky Laudate. Ten príjemný a ukludňujúci moment uprostred týždňa mi skutočne chýba. Spomínam na krátke obdobia, kedy sa epidemiologická situácia zdala byť lepšia a my sme sa stretli. Začali sme spievať, každá na inom konci miestnosti či kostola v bezpečných rozstupoch. Tá energia, ktorá sálala z nášho spoločného spevu bola neuveriteľná. Vtedy som si uvedomila, že tie strety sú niečím, za čo som v mojom živote veľmi vďačná. Chvilke bez Laudate boli iné: naplnilo ich viac práce, učenia, starostí, obáv o zdravie, o svojich blízkých., Chýbal mi prirodzený kontakt, úplne obyčajné rozhovory o úplne obyčajných veciach. Ako rodina sme často chodievali do kostolíka v Stonave, kde sa ľudia taktiež stretávajú ako aj v Bludoviciach. Je neuveriteľným povzbudením, keď aj v tomto čase spoznávam nových ľudí, ktorí sú vďační za nedeľné Služby Božie. Rada pozorujem, aká radosť z nich vyžaruje, keď sa vidia. Verím, že čoskoro aj tie naše strety budú zase príjemné a naplnené radosťou zo spevu.

Je vidieť, že naše zpěvačky jsou kreativní, umí si svůj volný čas obohatit další zajímavou činností nebo odpočívají a nabírají síly do příštích dnů. S nadějí vyhlížíme do budoucnosti a přejeme si, aby nejen letošní Velikonoce 2021 byly naplněny tou nejkrásnější bohuľibou činností: zpěvem a radostným chválením Boží svrchovanosti.

*Chci tě chválit, Hospodine, ale slova mi na to nestačí.
Chci vyjádřit, co všechno pro mě znamenáš, tak aby to i druzí věděli.
Avšak mé řeči na lidi nijak zvlášť nepůsobí.
A tak, Bože můj, začínám zpívat.
Jaký krásný dar jsi mi dal ve zpěvu!
Neumím to dokonale, ale dávám do toho všechno.
A když mi zeslábně hlas, vezmu do ruky housle, kytaru, sáhnu do kláves,
rozezním flétnu, bubínek a připojím se ke zpěvu ptáků,
ke chvále andělských sborů, k jáсотu celého stvoření nad tvou velikostí.*

Velikáni odlití ze zvonoviny

Hned v úvodu vám položím dvě otázky: kolik zvonů se nachází ve věži našeho kostela a jaká nesou jména? Napovím vám, že jeden z nich je pojmenován po německém reformátorovi, druhý po našem slezském tvůrci kancionálu a třetí po autorovi populární postilly. Pokud jste uvedli, že zvony se nazývají Třanovský (Jiří Třanovský: 1592–1637), Luther (Martin Luther: 1483–1546) a Dambrovský (Samuel Dambrovský: 1577–1625), pak máte výborné znalosti o historii našeho bludovického kostela.

Ve svém článku se chci s vámi ohlédnout za jedním z výše vzpomínaných velikánů církve, a to za Jiřím Třanovským. Od narození tohoto významného slezského kněze, spisovatele, básníka a hudebního skladatele uplynulo letos (24. března) 429 let. Příští rok si tedy budeme připomínat kulaté výročí jeho narození. Jiří Třanovský se narodil v Českém Těšíně, kde také nějaký čas studoval. Po dalších studiích v Německu pracoval Jiří jako učitel na Malé Straně v Praze (1611) a následně v Třeboni, Holešově a Valašském Meziříčí. Zastával rovněž funkci rektora pro školství v celé oblasti. V roce 1615 se oženil a se svou ženou, uherskou šlechtičnou Annou, měl devět dětí. Když dosáhl 24 let, byl ordinován jako evangelický kněz v Olešnici ve Slezsku. Následně působil ve Valašském Meziříčí. Zde měl pod sebou několik sborů v nejbližších vesnicích a okolí. V té době zde sepsal své významné dílo: český překlad *Augsburské konfese*. Jeho pokojný život a kariérní růst přerušily následky bitvy na Bílé hoře (1620), které Jiří Třanovský silně pocítil. Hned následujícího roku po této události přišla císařská vojska do Třanovského působíště a započala tam rozsáhlou rekatolizaci. Poté byl Třanovský krátce vězněn a následně donucen k útěku. Odebral se do svého rodiště (Těšínského knížectví), jelikož byl z Čech i Moravy vypovězen. Právě

ve Slezsku hledalo azyl mnoho evangelíků. Pro Jiřího to byla těžká zkouška: musel se vyrovnat se ztrátou kariéry, ale i se ztrátou blízkých, neboť v této těžké době navíc vypukla na Moravě morová epidemie a Jiří zde přišel o své dvě děti a rodiče manželky. Po prohraných bitvách protestantských vojsk i na Slezsku si vybral Jiří díky známostem své ženy působení na Slovensku, neboli v tehdejších Horních Uhrách, kde působil krátkou dobu na oravském hradě. Později se stěhuje do Liptovského Mikuláše, kde tvoří sbírku modliteb v českém jazyce *Phiala odoramentorum* (1635) a kancionál *Cithara sanctorum* (1636). V Liptovském Mikuláši Jiří Třanovský umírá ve věku 45 let.

Uvedme si nyní důvody, proč bychom si měli Jiřího Třanovského pamatovat: jednak pro jeho dílo (ať už se jedná o český překlad *Augsburské konfese*, nebo vytvoření stovek písní, nápěvů a křesťanských písní přeložených z němčiny, latiny a dalších jazyků), jednak bych chtěl poukázat na jeho život, který může mnohým z nás připomínat jeho vlastní. Jiří měl rychlý kariérní růst a rozrůstající se rodinu, dařilo se mu jak na poli osobním, tak i profesním. Stejně jako mnohým z nás před pandemií. Pak ale byl vystaven těžkým zkouškám: např. z důvodu pandemie, která byla mnohem horší, než jakou v současné

době zažíváme my, ale také kvůli pronásledování ze strany režimu a ztráty blízkých. Všimněme si, jak právě v této klíčové době neklesá na mysli, nerezignuje před sebou samým ani před světem, ale naopak o to více tvoří a obrací se na Boha. Dále si všimněme, že jak na počátku své kariéry, tak v období nucené emigrace měl vždy kolem sebe spoustu přátel, kteří mu pomáhali najít místo působení nebo bezpečné útočiště. Neměl by se Jiří Třanovský stát v této době naší inspirací, neboť se jeho život podobá mnohým z nás? Stůjme pevně ve víře a využijme tento čas ku prospěchu druhým lidem, budme oporou a pomocí našim blízkým! Vzpomeňme si na život Jiřího Třanovského, na jeho houževnatost a vytrvalost ve víře pokaždé, když se podíváme na věž našeho kostela a uslyšíme vyzvánění zvonů.

– Daniel Parchanský

Dorostáci a šesté přikázání

LISTOPAD A PROSINEC	VEDENÍ A HRY	SLOVO	LEDEN A ÚNOR	VEDENÍ A HRY	SLOVO
6.11.	DISKUSNÍ DOPROSA EMCA	ONDRA	1.1.	MONU LISU	ONDRA
13.11.	DOMINIK	PASTOR VOLNÝ	8.1.	EMCA	DISKUSNÍ DOROST
20.11.	ASIA EMCA	HONDA BRITNICK	15.1.	ADRIAN	TOM PŘEDČEK
27.11.	FREEDY HONDA	SAM KUNOK	22.1.	ADRIAN	ADY DOMINIK
4.12.	DISKUSNÍ RAHEL	DOMINIK	29.1.	ADY	DOMINIK
11.12.	MATY DARDA	MICHAEL KUSICKER	5.2.	ADY	DOMINIK
18.12.	PANU PANAČKA	PANU PANAČKA	12.12.	ADY	DOMINIK
25.12.	1. SROVNÁNÍ	19.2.	MELCA	ONDRA	
KAŽDÝ MÁ...	... PŘÍDEH ... HODNOTU ... A BUDOUCNOST	26.2.	ASIA A INŠÍ ČESNÍČEK	TERKA KROKVA	

Na úvod trocha čísel: 1 dorost, 2 pastoři, 3 vedoucí, 4 výlety, 5 hostů, 10 vedoucích dvojic, 14 akčních dorostů, přes 25 aktivních dorostáků, více než 300 dorostů za 10 let, 1 000 000 vzpomínek...

Barevný plán představuje dorostové přátele a aktivity, které jsme podnikli během posledních měsíců. Setkáváme se s dorostáky přes internet, jelikož osobní setkávání momentálně není možné. Přesto nám to nebrání společně přemýšlet o Bohu. Pokusím se vás dnes dostat přímo do centra dění.

Nedávno jsme na dorostu společně diskutovali na téma: „Nezabiješ.“ K tomuto přikázání vám 99 % lidí na světě řekne, že ho neporušuje. Je to ale pravda? Pokusím se přiblížit, k čemu jsme společně s dorostáky dospěli.

v životě věcem, které můžeme udělat jedinečně a originálně? Lidé můžou promrhat spoustu svého času, financí nebo vlatních schopností a talentů. Kolik správných a dobrých věcí můžu ještě během života udělat?

2. Nezabiješ SLOVEM: Slovo má velikou moc. Dokáže změnit spoustu společenských, politických a mezilidských příběhů. Slovem můžeme povzbudit, ale i ublížit. Jaké nejdůležitější věci vznikly díky slovu? Třeba uzavření manželství, rozhodnutí o vyhlášení míru nebo tento svět: v první knize Bible (Genesis) vytvořil Bůh Slovem všechnu nádhru kolem. Nikdy nepodceňujme moc laskavých slov, protože někomu můžou změnit život.

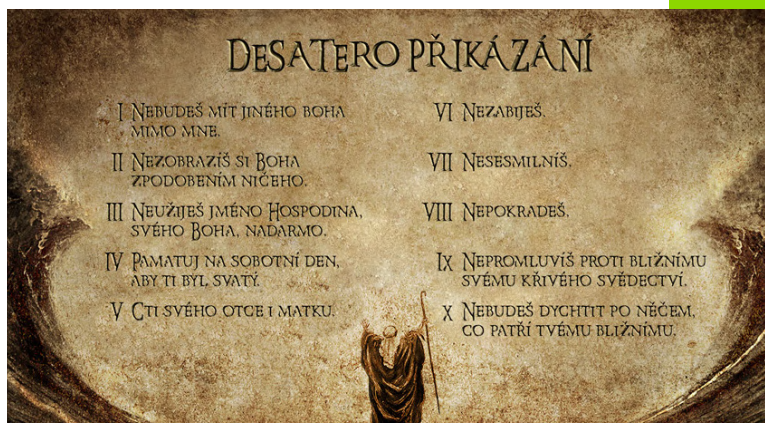
3. Nezabiješ SVOJI ŠANCI: Podle čeho se nejčastěji rozhodujeme? Je to náš vlastní rozum, intuice, nebo zkušenost? Kterou možnost si nakonec zvolíme? Spolehneme se sami na sebe, nebo se nejprve za své rozhodnutí modlíme? Srdce, duše, mysl a síla v souladu s Bohem jsou kritériem správného rozhodování.

4. Nezabiješ KRITICKÉ MYŠLENÍ: Jako „kritické myšlení“ se označuje schopnost slyšet spoustu různých názorů na stejnou věc a z nich vybrat ten skutečně pravdivý. Přemýšlíme nad tím, že náš názor nemusí být jediný správný? Kdyby Petr nepochyboval, když kráčil k Ježíši po hladině jezera, a nezačal se topit, mohl si myslet, že díky svému přičinění zvládne všechno jako Bůh. Křesťané by měli stále přemýšlet, ptát se Boha a měnit životní perspektivu.

5. Nezabiješ POCITY: S kým nejčastěji sdílíš své pocity? Když dorostáci odpovídali na tuto otázku, měl jsem velkou radost z toho, že své vnitřní pocity sdílí s Bohem, rodinou a nejlepšími přáteli. Ano, je velmi důležité hovořit o svých těžkostech nebo životních zápasech s Bohem a lidmi. Jako příklad uveďme krále Davida, který měl skvělého přítele Jonatana, s nímž sdílel všechny své radosti i strasti. Doporučuji začít se do knihy Žalmů, které svědčí o zajímavé komunikaci krále Davida s Bohem; s ním probírá všechny své vnitřní úvahy a ví, že Bůh dává každému člověku šanci.

Závěrem bych chtěl všechny povzbudit, ať váš životní příběh, který Bůh velmi dobře zná, naplníte co nejvíce k dobru! Pro Ježíše Krista máme velkou hodnotu, on za každý náš špatný krok obětoval svoji nevinnost na kříži. Porazil smrt a všechno zlé, aby nám daroval věčný život v nebi. Věříme mu? V nebi se zatím ještě nenacházíme, ovšem svým životem můžeme vytvářet kus nebe už tady na zemi. Na naší budoucnosti záleží, využijme ji k tomu, abychom rozsvěcovali světlo v srdci každého člověka.

– Dominik Volný

Dopis sborovníkům

Milí členové sboru a všichni jeho sympatizanti,

nejprve bychom chtěli vřele poděkovat všem vám, ochotným dárcům, kterým leží na srdci ať už sborová práce, nebo samotný kostel jako místo zásadních životních událostí: vašich nebo osob vám blízkých. Jsme vděční za každý váš finanční dar: ať už je jednorázový, nebo věnovaný pravidelně na účet sboru v rámci sbírky v kostele.

Jak jistě víte, v loňském roce jsme zahájili výměnu oken, což je spojeno se značnými finančními výdaji. Z ústředí naší církve se nám podařilo získat finanční dar ve výši Kč 500 000, který je však vázán podmínkou, že výměna oken musí být ukončena do konce letošního roku 2021. Pokud se tak nestane, celou částku budeme muset vrátit. Abychom mohli okna vyměnit, musíme získat Kč 600 000, neboť rozpočet na výměnu je téměř Kč 1 100 000. Z této částky jsme již v uplynulých letech podstatnou část našetřili, ale stále nám zbývá získat Kč 200 000.

Vzhledem k běžným ročním příjmům našeho sboru je tato suma značně vysoká. Obracíme se tedy na všechny, kterým není jedno, jak vypadá kostel vystavěný našimi předky a navštěvovaný našimi rodiči, prarodiči a dalšími členy. Prosíme vás o finanční dary, abychom i my dokázali se ctí předat kostel – místo životních milníků nás, lidí tohoto malého regionu – budoucím generacím.

Číslo účtu, na nějž můžete dary poukázat, je: **2201030707/2010**.

O vystavení potvrzení pro daňové odpočty můžete požádat v kanceláři sboru nebo na e-mailu: renafi@email.cz.

Za vaše finanční dary předem děkují zástupci sboru: Renáta Firlová a Luboš Rajdus.

Życzenia Wielkanocne

Prorok Izajasz napisał kiedyś do narodu wybranego takie oto słowa: „**Bo myśli moje, to nie myśli wasze, a drogi wasze to nie drogi moje... lecz jak niebios są wyższe niż ziemia, tak moje drogi są wyższe niż drogi wasze i myśli moje, niż myśli wasze.**”

I myślę, że ta wypowiedź proroka Izajasza, oraz słowa Wielkanocnej Ewangelii wprowadzają nas po raz kolejny nie tylko w pewnego rodzaju zadumę, ale też do rozmyślań o tym, jaki naprawdę jest nasz Bóg. W tym specyficznym okresie roku prowadzą nas ponownie do ogrodu, do grobu Józefa z Arymatii, gdzie w wykutym grobie złożono ciało Jezusa. Prowadzą nas na miejsce, gdzie Bóg przez anioła ogłasza światu zwycięstwo życia nad śmiercią: „**Nie ma go tu, bo wstał z martwych.**” W Ewangelii Łukasza zabrzmiewa zaś z ust anioła pytanie: „**Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych?**” W pierwszym dniu po sabacie uczniowie żyli śmiercią i myśleli o śmierci. Nawet Maria Magdalena i druga Maria szły do grobu po to, by oglądać śmierć. Ja pragnę nam wszystkim przypomnieć jednak pewną ważną rzecz. Mianowicie to, że **ten, kto zmierza w kierunku Chrystusa, nie zmierza ku śmierci, ale ku żywotowi!**

W Ewangelii Wielkanocnej mamy wzmiankę o tym, że Maria, idąc w poranek Wielkanocny do ogrodu, gdzie znajdował się grób Chrystusa, szukała Jezusa Ukrzyżowanego. Zdarzyło się jednak coś niesamowitego i nieoczekiwanego, bo zamiast Jezusa Ukrzyżowanego i martwego, odnalazła Jezusa Zmartwychwstałego i żyjącego! On nazwał ją po imieniu a ona poznała Jego głos. Nawiązując do tych myśli, uświadomiłem sobie również to, że wielu ludzi szuka

w swoim życiu Boga. Wiele ludzi pragnie znaleźć prawdziwy sens swego istnienia, ale tylko nielicznym to się udaje. Zastanawiacie się dlaczego? Odpowiedź jest łatwa. To dzieje się dlatego, bo tylko nieliczni szukają tak naprawdę Boga żywego a kiedy Bóg do nich przemówi, tylko nieliczni rozpoznają Jego wołanie i głos.

Drodzy Czytelnicy! Maria w ten Wielkanocny poranek spotkała się ze Zmartwychwstałym.

A ja chciałbym życzyć nam wszystkim, by takich spotkań ze Zmartwychwstałym, żywym Jezusem, było w naszych życiach jak najwięcej, byśmy potrafili – tak samo, jak kiedyś Maria, otworzyć dla Wielkanocnej Ewangelii swe serce.

V listě Římanům zapsal apoštol tato slova: „**Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezavrhujte své srdce...!**” Přeji vám, aby nás velikonoční zvěst nenechala chladnými, ale aby proměňovala naše myšlenky, slova i skutky, každou oblast našeho života. Kéž nás evangelium o živém Kristu přivede ke zdroji života a vzkřísí k životu! On, velký Bůh, náš Stvořitel a Zachránce stojí u dveří našich srdcí, klepe na ně a připomíná: „**Protože já žiji, budete žít i vy.**”

– Boleslav Firla, kaplan 102. průzkumného praporu gen. Karla Palečka, Prostějov

Fotogalerie – zima v Bludovicích

Nad jeziorem (Ernest Bryll)

*Po Zmartwychwstaniu Panie,
poszliśmy na Twoje wezwanie
Do Galilei. Naprawdę nie było w nas wiele
nadziei*

*Wszyscy nad Genezaret sławnym jeziorze
starym
Bezradnie przycupnęli*

*Czy chcieliśmy być razem? Nikt nie rozpalil
od razu*

*Nawet ogniska. To wszystko
A też najprostszej potrawy
Nikt nie miał na to spotkanie*

*Dlaczego? Czy wielkie sprawy
Umarły przed Zmartwychwstaniem
I nic się nowego nie stanie?*

*Bo co jest z Jego ciałem
Zmartwychwstał? Czy tak się zdawało
Śmierć z życiem się poplątała?*

Samotni. Milczeli. Siedzieli

*A On siedł radośnie. Bardzo Ludzki i Wieczny
Niósł smaczną rybę - żeby na spotkaniu
Radować się wspólną pieśnią i ryby
smakowaniem*

*Bo wrócił do nas, do swoich. Wołał - Obudźcie
się wreszcie*

*Upieczcie na ogniu rybę. Jestem.
Nie gapcie się na mnie
Bez myśli bez wspomnienia w strachu
niezrozumienia
Nie lękajcie się. Cieszcie.*

Ktoś

*Ktoś przybiegł kiedyś zadyszany z Emaus
Pamiętają jak to było: z hukiem drzwi
otworzył*

*Krzycząc - On był z nami
I poczuł że nie ma
Nic tu do powiedzenia*

*Przed drzwiami, przed chwilą
Rozumiał światło wszechświata całego*

*A oni - Bredzisz, czyżby tylko tyle
I czemu w karczmie i przy brudnym stole
Co tam jedliście, i co miał na myśli*

*Mówisz - tylko chleb kruszył i rozlewał wino?
Kto przybiegł kiedyś z Emaus wie jak inna
Jest mowa jego co widział słyszenie*

*Inne, tych co słuchają. Nie ma uwierzenia
Niby jak. Przygnał z gospody i szepce*

*W dzikim języku, nic nie wynika
Gada nie gada, może wcale nie chce
Powiedzieć mądrze, co było w Emaus?*

*Wołał i płakał - Nie ma zrozumienia
Może to jego wina. Zapluł się zadyszał
Posłaniec z Emaus. I nikt nie słyszy
Jak wali serce twoje*

*Różnie pójdzie życie
Jedni uwierzą, czasem nie, lub skrycie
Uwierzą*

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

JARO 2021

Jubilanté

90 let

Anna Bařonová,
Datyně

85 let

Helena Kořderová,
Bludovice

80 let

Jindřich Přeček,
Datyně

Olga Choleviková,
Šumbark

70 let

Bronislav Matuszek,
Suchá

Aurelie Molinková,
Bludovice

Ing. Vlastimil Bednářek,
Šenov

Vladislav Kořorz,
Datyně

65 let

Ing. Roman Kubiczek,
Havířov

Lešek Pohludka,
Havířov

Vladislav Jaworek,
Havířov

60 let

Roman Labudek,
Bludovice

Krystyna Kořodziejová,
Datyně

Barbara Jasioková,
Bludovice

Zbigniew Kosiec,
Bludovice

55 let

Jana Matuszyńska,
Životice

50 let

Leona Pieczková,
Bludovice

Arch. Marek Bařon,
Praha

Křty

Oliver a Fabian Pokutovi,
Julius Pokuta a Markéta Bandyová

Jiří Fukala,

Jiří Fukala a Jana roz. Motyková

Viktorie Enenkelová,

Pavel Enenkel a Renáta roz. Volná

Rozálie Tipánová,

Ondřej Tipán a Markéta roz. Palatinusová

Pohřby

Rudolf Volný,
61 let, Bludovice

Ing. Valdemar Navrátil,
68 let, Havířov

Bronislava Rzymanová roz. Badurová,
86 let, Bludovice

Bohuslav Labudek,
76 let, Bludovice

Stanisław Walaszek,
70 let, Bludovice

Hilda Foldynová roz. Szczepancová,
78 let, Havířov

Bludovický informátor - Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické augsburského vyznání

Adresa redakce: Selská 12, 736 01 Havířov

Redakce: Mgr. Pavlína Volná

Sazba a grafická úprava: Milan Maček